

Kapitola 1

Už teď byla mrtvá.

Zabije ji. On ji zabije.

Podívala se na těhotenský test. Ano, bylo to tak. Byla těhotná. Potom na sebe v restauraci Walgreens pohlédla do zrcadla nad umyvadlem. Zkoumala svůj odraz. Zpod světlé ofiny na ni zíraly vyděšené modré oči.

Ty. A matka. V sedmnácti... Dobře, v osmnácti, až se dítě narodí.

Stáhlo se jí hrdlo a musela párkrát zamrkat, aby nepropukla v pláč. Teď nemůže brečet, teď ne. Na to bude spousta času později. Hřbetem ruky si otřela slzy a popotáhla. Inkriminovaný proužek schovala zpátky do kabelky a obal zahrabala hluboko do odpadkového koše pod hromadu zmuchlaných papírových ručníků. Ne, že by na tom záleželo, stejně nikdo neví, že je tady. Test si jela koupit až do Missouly, provedla ho tady na záchodech a teď pojedje zase domů.

Co ale bude dělat?

Dobrý bože.

LISA JACKSON

Tváře jí doslova hořely. Měla pocit, že všichni v obchodě znají její tajemství. Když se hnala ke dveřím, málem zakopla o chlapce, který zrovna rovnal z přeplněného kovového vozíku do polic tužidla a deodoranty.

„Hej!“ zavrčel podrážděně, zatímco ona jen chvatně vyhrkla „omlouvám se“ a pokračovala k pultu, kde lékárníci v bílých pláštích vyřizovali objednávky na recepty. Dva lidé stáli hned vedle poklady, aby si vyzvedli léky.

Skleněnými dveřmi prošla přímo do paprsků srpnového slunce a zamířila ke starému taurusu své matky. Nastoupila do rozpáleného auta, nastartovala a zařadila zpátečku. Ozvalo se ale hlasité pípání, a tak dupla na brzdy. Jen tak tak, že nevrátila do staré hondy zrovna projíždějící parkovištěm. Bruneta ve slunečních brýlích, která seděla za volantem, na ni vystrčila prostředníček a pokračovala v cestě.

Destiny to ignorovala.

Nechala ženu odjet.

Hlavou se jí teď honily mnohem důležitější věci.

Těhotná. Jsi přece těhotná!

Ach ne!

Dítě? Ona se ale nedokáže postarat o dítě. V žádném případě. A otec taky zrovna moc nepomůže. Panebože... otec. Bude zuřit.

Zhluboka se nadechla a stáhla okénko. Klimatizace byla na heslo a zase nefungovala. Z parkoviště už vyjížděla velmi opatrně a při manévrování se staříčkým taurusem se jí podařilo neodřít nikomu ani blatník.

Třeba mu to nebude muset říkat. Bude prostě dítě vychovávat sama... Ale jak? Mámě ani tátovi nic říct nemůže. A přáť si, aby dítě jen tak zmizelo, taky nejde. Při pomýšlení na pot-